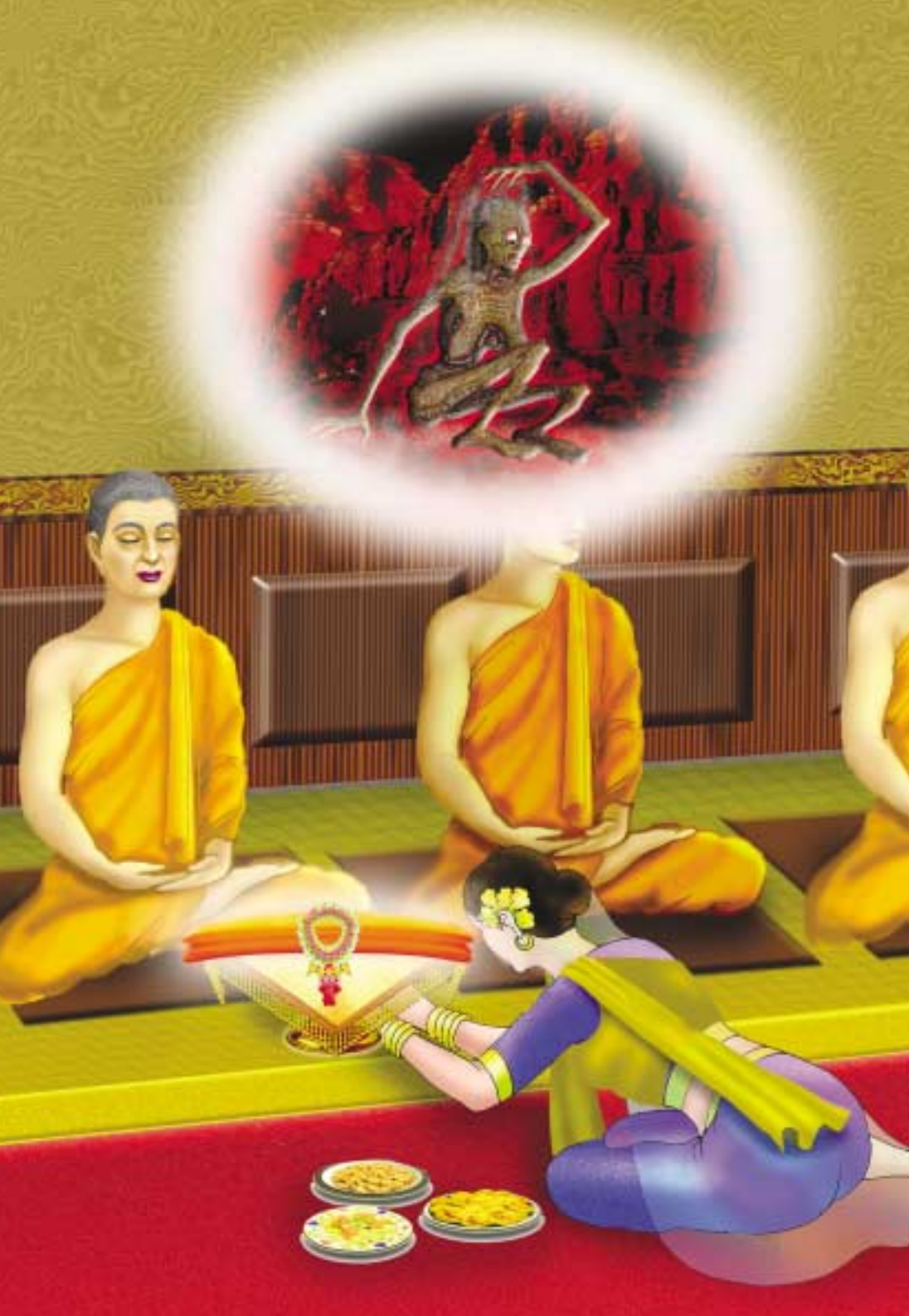

๒๘

โทษของ ความอิจฉาริษยา

ฉันได้ทำบาปกรรมเอาไว้ จึงไปสู่เปตโลก ฉันอนุโมทนา
ท่านที่ท่านให้แล้ว จึงไม่มีภัยแต่ที่ไหน ขอท่านพร้อมด้วยญาติ
ทุกคน จงมีอายุยืนนานเถิด ขอท่านจงประพฤติธรรมและ
ให้ทานในโลกนี้ แล้วจะเข้าถึงฐานะอันไม่เศร้าโศก เมื่อท่าน
กำจัดมลทินคือความตระหนี่พร้อมด้วยรากแล้ว ใครๆ ก็
ติเตียนท่านไม่ได้ จักเข้าถึงโลกสวรรค์

โทษของความอิจฉาริษยา

๒๕๕

มนุษย์เราต่างมีองค์ประกอบอยู่ ๒ ส่วนด้วยกัน คือ กาย และใจ กายประกอบด้วยธาตุสี่ มีสภาพไม่เที่ยง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ส่วนใจเป็นนามธรรม มีสภาพขัดสลายไปมา ไม่หยุดนิ่ง และโดยความเป็นจริงแล้ว แม้ว่ากายจะดับ แต่ใจดวงนี้ไม่เคยดับสูญ กลับเคลื่อนย้ายจากกายไปสู่สภาวะใหม่ ตามแรงกรรม ที่ได้ทำเอาไว้ ความแตกต่างที่น่าพิศวงอีกประการหนึ่งของกาย และใจก็คือ กายนั้นแม้จะมีการเปลี่ยนแปลงจากเกิดไปสู่ความดับ และอีกทั้งเป็นรูปธรรม แต่กลับไม่มีใครสามารถบังคับบัญชา หรือโน้มน้าวให้เป็นอย่างที่เราต้องการได้ ส่วนใจเป็นนามธรรม ไม่อาจมองเห็นด้วยตาเปล่า แต่พร้อมที่จะยอมรับการฝึกฝน เมื่อฝึกฝนใจจนกระทั่งละเอียดอ่อน นุ่มนวลควรแก่การงานแล้ว จะโน้มน้าวใจไปที่ไหนก็ได้ตามความต้องการของตน

มีถ้อยคำที่เปรตตนหนึ่งกล่าวไว้ใน มัตตาเปตวัตถุ ว่า

“ฉันได้ทำบาปกรรมเอาไว้ จึงไปสู่เปตโลก ฉัน อนุโมทนาทานที่ท่านให้แล้ว จึงไม่มีภัยแต่ที่ไหน ขอท่าน พร้อมด้วยญาติทุกคน จงมีอายุยืนนานเถิด ขอท่านจง ประพฤติธรรมและให้ทานในโลกนี้ แล้วจะเข้าถึงฐานะอันไม่ เสร้าโศก เมื่อท่านกำจัดมลทินคือความตระหนี่พร้อมด้วย รากแล้ว ใครๆ ก็ติเตียนท่านไม่ได้ จักเข้าถึงโลกสวรรค์”

โทษของความอิจฉาริษยา

๒๖๐

เราเกิดมาบนโลกนี้ไม่ได้มาเพื่อเสวยบุญหรือชดใช้กรรมอย่างที่คุณส่วนใหญ่เข้าใจกันอยู่ แต่เกิดมาเพื่อสั่งสมบุญบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ไม่ใช่เกิดมาเพียงแค่ทำมาหากิน เพียงปล่อยชีวิตให้เฟลิดเฟลินตามกระแสโลกไปวันๆ เท่านั้น เราต้องสร้างบารมี เพราะในโลกสวรรค์นั้นเป็นทิพยสถานรองรับการเสวยผลบุญที่ได้กระทำเอาไว้ขณะที่เป็นมนุษย์ ส่วนในอบายภูมิ เป็นภพภูมิที่ต้องชดใช้วิบากกรรมที่เคยทำผิดพลาดมา ในภพภูมิเหล่านี้ไม่มีการทำมาค้าขาย ไร้การศึกษาเล่าเรียน มีแต่เสวยกรรมที่ตนเองได้สร้างเอาไว้ในอดีตชาติเท่านั้น แต่ผู้คนส่วนใหญ่แม้ได้โอกาสกลับมาเกิดเป็นมนุษย์แล้ว ก็ยังไม่รู้ว่า เกิดมาภพชาตินี้ต้องทำอะไรบ้าง เกิดมาทำไม ตายแล้วจะไปไหน เมื่อไม่รู้ทำให้พลั้งพลาดไปทำบาปอกุศล เป็นเหตุให้ต้องพลัดตกไปในอบายภูมิอีกครั้งแล้วครั้งเล่า

*มีเรื่องที่เกิดขึ้นในสมัยพุทธกาลว่า ในกรุงสาวัตถี มีภุมมพิณูหนึ่ง เป็นคนมีศรัทธา มีความเลื่อมใส แต่ภรรยาชื่อว่า มัตตา กลับไม่มีศรัทธา เป็นคนมักโกรธ ฝ่ายสามีกลัวว่าวงศ์ตระกูลจะขาดสูญเนื่องจากภรรยาเป็นหมัน จึงแต่งงานกับหญิงคนใหม่ชื่อ ดิสสา ภรรยาคนใหม่เป็นผู้มีศรัทธาในพระศาสนา

โทษของความอิจฉาริษยา

๒๖๑

นางจึงเป็นที่รักเป็นที่ชอบใจของสามี ไม่นานนัก นางก็ให้กำเนิดบุตรชายชื่อ ภูตะ นางทำหน้าที่เป็นแม่บ้าน คอยอุปัฏฐากภิกษุวันละ ๔ รูป ด้วยความเคารพ ส่วนหญิงหมั้นเป็นคนชอบอิจฉาริษยา คอยจ้องจับผิดและประทุษร้ายภรรยาคนใหม่อยู่เป็นประจำ

วันหนึ่ง ภรรยาทั้งสองอาบน้ำสระผม แล้วยืนผมเปียกอยู่ ภูฏมพิมมีความสนใจผูกพันในนางตีสสาด้วยอำนาจคุณความดี ได้ยืนสนทนากับนางด้วยถ้อยคำไพเราะอ่อนหวาน นางมัตตาอดทนต่อเหตุการณ์นั้นไม่ได้ ถูกความริษยาครอบงำ จึงเอาหยากเยื่อ ที่กวาดสุมไว้ในเรือน มาโปรยลงบนกระหม่อมของนางตีสสา และหาทางทำร้ายนางต่างๆ นานา บางวันก็แอบเอาเสื้อผ้าของนางตีสสาไปซ่อน ทำให้ตีสสาอุบาสิกาไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ ต้องเกิดความละอายแก่ผู้คน แต่ตีสสาผู้มีจิตใจงดงาม ก็อดทนเรื่อยมา

สมัยต่อมา เมื่อนางมัตตาถึงแก่ความตายแล้ว ด้วยแรงกรรมนั้นทำให้นางไปบังเกิดเป็นเปรตเปลือยกายไร้เสื้อผ้าอาภรณ์ มีสรีระเปื้อนฝุ่นเพราะแรงกรรมที่อิจฉานางตีสสาทั่วเรือนร่างของนางเปรตมีหิดขึ้นเต็มไปหมด อีกทั้งแรงกรรมที่นางเอฆมาผู้มาโปรยลงบนเตียงนอนของตีสสาอุบาสิกาละเลยเป็นเหตุให้นางใช้นิ้วที่มีเล็บแหลมคมเกาตามเนื้อตามตัว เลือดไหลเยิ้มอยู่ตลอดเวลา

โทษของความอิจฉาริษยา

๒๖๒

เปรตมัตตาเป็นผู้มีกลิ่นกายเหม็นเหมือนคูล เพราะได้เคยลักของหอม ดอกไม้และเครื่องลูบไล้ที่มีค่ามากของนางตีสสาไปทิ้งลงในหลุมคูล ที่สำคัญคือว่า นางเป็นเปรตผู้ไม่มีอาหารตกถึงท้องเลย ได้รับความลำบากอย่างยิ่ง เพราะทุกๆ ที่ทรัพย์สินในบ้านแม่มีอยู่มากมาย แต่ก็ไม่เคยใช้จ่ายให้เกิดประโยชน์แก่คนอื่น และไม่เคยให้ทานแก่ภิกษุสงฆ์ มีแต่คอยขัดขวางการทำความดีของนางตีสสาอีกด้วย

คืนวันหนึ่ง นางเปรตมัตตามาปรากฏกายแก่นางตีสสา ผู้กำลังอาบน้ำอยู่หลังบ้าน นางตีสสาเห็นจึงสอบถามว่า “ดูก่อนนางเปรตผู้ซุบผอม มีแต่ซี่โครง ท่านเป็นผู้เปลือยกาย มีรูปร่างน่าเกลียด มีเนื้อตัวสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น ท่านเป็นใครมายืนอยู่ในที่นี่ทำไม” นางเปรตก็เล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้นางตีสสาฟัง และกล่าวถึงการที่ตนต้องไปเสวยวิบากกรรมอันเผ็ดร้อน เพราะกรรมที่ทำไว้ในสมัยที่เป็นมนุษย์ได้ประทุษร้ายต่อนางตีสสา

เมื่อตีสสาอุบาสิกาเห็นว่า ผู้เปลือยกายผอมยาวเพื่อยมายืนอยู่ด้านหน้านี้ เป็นเปรตมัตตา ที่เคยเป็นภรรยาร่วมสามีเดียวกันก็เกิดความสงสาร ได้บอกว่า “ตอนนี้ กฎุมพีผู้เป็นสามีกำลังไปซื้อข้าวที่ตลาดยังไม่กลับ ขอให้ท่านรออยู่ก่อนเถิด

โทษของความอิจฉาริษยา

๒๖๓

แล้วจะได้พบกับสามี” นางเปรตกล่าวว่า “ฉันเป็นผู้เปลือยกาย มีรูปร่างน่าเกลียด ซุบพอม สะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น ขออย่าให้ กฎุมพีได้เห็นฉันเลย”

นางติสสาแม้จะเคยถูกนางเปรตประทุษร้ายข่มเหงรังแก ในสมัยที่ยังเป็นมนุษย์ แต่ก็ไม่เคยคิดที่จะผูกอาฆาตพยาบาทตอบ นาง ยิ่งเมื่อเห็นนางมาประสบวิบากกรรมเช่นนี้ มหากรุณา ก็บังเกิดขึ้นในใจ จึงบอกเปรตว่า “เพื่อนเอ๋ย ฉันจะนิมนต์พระมา ฉน์ภัตตอาหารที่บ้าน แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ ขอให้เพื่อนเตรียม รับผลทานที่จะบังเกิดขึ้นจากการถวายสังฆทานในวันพรุ่งนี้เถิด”

ครั้นแล้วเช้าวันต่อมา นางติสสาได้นิมนต์พระมาจำนวน ๘ รูป ให้มาฉน์ภัตตอาหารที่บ้าน เมื่อพระท่านฉน์เสร็จ ก็ถวาย ผ้าไตรจีวรแก่ภิกษุสงฆ์ทุกรูป แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้นางเปรต ทนที่ที่นางอุทิศส่วนบุญไปให้ ข้าวน้ำและเครื่องนุ่งห่มอันเป็น ทิพย์ ก็ได้บังเกิดขึ้นกับนางเปรต จากเดิมที่เคยเศร้าหมองก็ เปลี่ยนเป็นผู้มีร่างกายสะอาด นุ่งห่มเสื้อผ้าอาภรณ์อันเป็นทิพย์ ประดับด้วยรัตนะอันวิจิตร เมื่อตกเวลาเย็นก็เข้าไปหานาง- ติสสาที่หลังบ้าน มาคราวนี้มาในรูปร่างใหม่ ทำให้นางติสสา จำไม่ได้ จึงถามไปว่า “ดูก่อนเทพธิดา ท่านมีวรรณะงามยิ่งนัก ส่องสว่างไสวไปทั่วทุกทิศ สถิตอยู่ดุจดวงจันทร์ ท่านมีวรรณะ

โทษของความอิจฉาริษยา

๒๖๔

เช่นนี้ อิฐผลย่อมสำเร็จแก่ท่านในวิมานนี้ เพราะกรรมอะไร
ดูก่อนเทพธิดาผู้มีอำนาจมาก ฉันขอถามท่าน เมื่อท่านเกิด
เป็นมนุษย์ได้ทำบุญอะไรไว้ การที่ท่านเป็นผู้มีอำนาจอัน
รุ่งเรืองและมีรัศมีสว่างไสวไปทั่วทุกทิศเช่นนี้ เพราะทำกุศล
กรรมอะไร”

มัตตาเทพธิดาผู้พ้นจากอภัพเปรต ได้ตอบเพื่อนรักว่า
“ฉันชื่อมัตตา เป็นหญิงร่วมสามีกันกับท่าน ฉันได้ทำอกุศลกรรมไว้
จึงจากโลกนี้ไปสู่เปตโลก แต่เพราะฉันอนุโมทนาทานที่ท่านให้
แล้วในหมู่สงฆ์ผู้เป็นเพื่อนาบุญอันเลิศ จึงไม่มีภัยแต่ที่ไหน
ได้เสวยทิพย์สมบัตินี้ เพื่อนเอ๋ย ขอท่านพร้อมด้วยหมู่ญาติ
ทุกคน จงมีอายุยืนนานเถิด ขอท่านจงประพฤติดุธรรม และให้
ทานในหมู่สงฆ์ผู้เป็นทักษิณยุบุคคลเถิด แล้วท่านจะได้เข้าถึง
ฐานะอันไม่เศร้าโศก ปราศจากธุลี เป็นสถานที่ปลอดภัย ท่าน
กำจัดมลทินคือความตระหนี่พร้อมด้วยรากแล้ว ที่ใครๆ ไม่อาจ
ติเตียนได้ จักเข้าถึงโลกสวรรค์”

เราจะเห็นว่า กรรมชั่วที่ทำไว้ไม่หนีหายไปไหน ความดีที่
ทำไว้ก็ไม่สูญหายจะเป็นดวงบุญและดวงบาปติดอยู่ในศูนย์กลาง-
กายของเรา คอยวันเวลาที่จะส่งผล เหมือนผลไม้ที่สูงงอม
แล้วต้องร่วงหล่นจากต้น หรือเหมือนฝนที่ตกลงมาเต็มลำธาร
แล้วจะไหลไปสู่แม่น้ำ เอ้อล้นไหลต่อไปถึงทะเลมหาสมุทร

โทษของความอิจฉาริษยา

๒๖๕

บุญบาปที่สั่งสมในสมัยที่เป็นมนุษย์ แม้ไม่ทันส่งผลในชาตินี้ ก็จะไปให้ผลในภพชาติต่อไป ฉะนั้นชีวิตของเราจะให้เป็นอย่างไร ก็ขึ้นอยู่กับตัวของเรา หากปรารถนาไปเกิดในสุคติภพ ก็ขึ้นอยู่กับว่าเราจะใช้โอกาสที่เป็นมนุษย์นี้ ทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดด้วยการสร้างบารมีหรือเปล่า หรือว่าเราจะไปทนทุกข์ทรมานในอบายภูมิ ไปเป็นเปรตผู้หิวโหย ปรารถนาจะเป็นอะไรก็เลือกเอาได้ ขึ้นอยู่กับตัวของเราเองทั้งนั้น ดังนั้นให้ทุกท่านจงอย่าได้ประมาทในชีวิต อย่าตระหนี่ อย่ามัวตามใจกิเลสจนคุ้นแต่ให้หันมาคุ้นเคยกับการทำความดีที่ยิ่งๆ ขึ้นไป แล้วเราจะมีสุคติภูมิเป็นที่ไปทุกๆ คน

